

ΕΤΟΣ Α'. ΤΕΥΧ. Δ'.

Σ Α Π Φ Ω

ΑΠΡΙΑΙΟΣ 1881

Καθάνοισα δὲ κείσασαι, οὐδέ ποτα μνημοσύνα σέθεν
ἔσσει· οὔτε τότ' οὔθ' ὕστερον· οὐ γὰρ ποδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας. . . (Σαπφ. ἀποσπ. 68.)

ΑΡΙΩΝ.

Περὶ τοῦ Ἀρίωνος, τὸν ὁποῖον ὁ πατὴρ τῆς ἱστορίας ἐνομάζει καὶ
Θαρψιδὸν οὐδενδὸς τῶν τότε ὄντων δεύτερον καὶ
ἄριστον ἀνθρώπων ἀσιδόν (1), εὐλίγα παρελάβομεν παρὰ

(1) Ἡροδότου Α'. 23-24.

των παλαιῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα δεικνύουσιν, ὅπως ἐπίδοτον εἶχε λάβει ἡ λυρική ποίησις ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Ὁ Ἀρίων ἤμαζε κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐπὶ Περιάνδρου τοῦ τυράννου τῆς Κορίνθου (628 ἕως 585 π. Χ.) καὶ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ λυρικοῦ Ἀλκμαῖνος. Ἐγεννήθη δὲ ἐν τῇ Μηθύμνῃ, πόλει τῆς Λέσθου, ἔθλα ἐπεκράτει ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, μεταφερθεῖσα ἐκ τῆς Βοιωτίας καὶ πανηγυριζομένη μὲ μουσικὴν Βακχικὴν καὶ θεορωσὴν.

Ἀπὸ τῆς πατρίδος του Μηθύμνης διαβὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀρίων, ἀπέκτησε μεγάλην φήμην ὡς διθυραμβοποιός, ἤτοι ποιητὴς διθυράμβων. Ὁ διθυραμβὸς ἦτο ἄσμα ἀδύμενον κατὰ τὰς ἐσοτὰς τοῦ Διονύσου, εἶχε δὲ πικρὰ ἢ γλυκὰ πῆρα, σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικόν, ἀνάλογον πρὸς τὰς τελετὰς τοῦ Διονύσου, καὶ ἐξέφραζεν ὑπερβολικὴν χαρὰν ἢ ὑπερβολικὴν θλίψιν. Πρῶτος ὁ Ἀρίων, κατὰ τὴν ὁμόφωνον μαρτυρίαν τῶν ἀρχαίων, εἰσήγαγε χάρον εἰς παράστασιν τῶν διθυράμβων, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ποιήσεως, τὸ πρὶν ἀρβύθμον καὶ μεττὸν ὀλολυγμῶν, περιέβαλε μὲ ἔντεχρον καὶ σεμνὸν σχῆμα. Ἐγένετο δὲ ἡ μεταρρύθμισις αὕτη ὑπὸ τοῦ Ἀρίωνος διατρίβοντος εἰς τὴν Κορίνθον, τὴν πλουσίαν καὶ εὐδαίμονα καθέδραν τοῦ σοφοῦ Περιάνδρου. Οἱ χροὶ οἱ ἄδοντες τὸν διθυραμβὸν ἦσαν κυκλῖοι καὶ κικλῖοι, τούτεστιν ὄρχοντο περὶ τὸν βωμὸν τοῦ θεοῦ τούτου, καὶ ἔνεκα τούτου οἱ διθυραμβοποιοὶ ἐκκλοῦντο καὶ κυκλωδοῖσσι καὶ κικλωδοῖσσι, ὁ δὲ Ἀρίων ἐλέγη ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Κυκλῆως.

Οἱ διθυραμβοὶ ἦσαν ποικιλώτατοι, διότι καὶ τοῦ Διονύσου ἡ λατρεία καὶ οἱ περὶ αὐτὸν μῦθοι ἦσαν ποικιλώτατοι. Περὶ δὲ τῶν ὑποθέσεων τῶν διθυράμβων τοῦ Ἀρίωνος, οἵτινες δυστυχῶς ἀπωλέσθησαν, δὲν γνωρίζομεν ἄλλο παρ' ὅτι πρῶτος αὐτὸς εἰσήγαγε τὸν τραγικὸν τρόπον, δηλ. πρῶτος μετεχειρίθη ὑποθέσεις γεγραμὰς καὶ θρηνώδεις, ἰσπερὸς τὰ πάθη καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ Διονύσου, ὥστε διέκρινε θρηνητικὸν εἶδος διθυράμβου ἀπὸ τοῦ γνωστοτέρου καὶ κοινοτέρου, τὸ ὅποιον ἐπραγματεύετο ὑποθέσει φαιδρᾶς καὶ ἀστειᾶς. Ὁ Ἀρίων ἀπαρτίψας τοὺς αὐλοὺς, ἔφαλλε τοὺς διθυράμβους του πρὸς κινῆραν, διότι, καθὼς εἶπαμεν, ἦτο ὁ ἐπιφανέστερος τῆς ἐποχῆς του

κιθαρωδός, διατώζων τὴν ἀπὸ Τερπάνδρου σφῆμην τῶν Λεσβίων μουσικῶν.

Πασίγνωτος εἶνε ἢ ὡς ἐκ θαύματος διάσωσις τοῦ Ἀρίωνος ὑπὸ δελφίνος· ἰδοὺ δὲ πῶς μᾶς διηγεῖται αὐτὴν ὁ Ἡρόδοτος. Ἐκ τῆς Κορίνθου εἶχε μεταβῆ ὁ Ἀρίων εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν· ἀποκτήσας δὲ δόξαν καὶ περιουσίαν μεγάλην ἠθέλητε νὰ ἐπιπέμπῃ ὀπίσω εἰς τὴν Κόρινθον· εὐρῶν λοιπὸν εἰς τὸν Τάραντα πλοῖον Κορινθιακὸν ἐμίσθωσεν αὐτό. Ἄλλ' οἱ διαφραμένοι ναῦται γνωρίζοντες, ὅτι ὁ ποιητῆς ἔφερε πολλὰ χρήματα μεθ' ἐκτου, ἐπέβουλεύθησαν τὴν ζωὴν του, ὅπως σφετερισθῶσιν αὐτά. Ὁ Ἀρίων ἐννοήσας τοὺς κακοδούλους σκοποὺς των, τοὺς παρεκάλετο νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι ν' ἀποθάνῃ, ἀφοῦ πρῶτον φορέσῃ τὴν λαμπροτέραν καὶ πολυτελεστέραν του ἐνδυμασίαν, αἱ δὲ χορδαὶ τῆς λύρας του ἠγγήσωσι τὰ τελευταῖον αὐτοῦ γαστρὸν ἄσμα. Οἱ φονεῖς περὶδέχονται εὐχαρίστως τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ θύματός των, μὴ ὑποπτευόμενοι τίποτε. Τότε ὁ Ἀρίων προχωρεῖ εἰς τὸ μέσον τοῦ πλοίου, λαμβάνει τὴν κιθάραν, καὶ σταθεὶς εἰς τὰ ἐδώλια τῶν κωπηλατῶν, διεξῆλθε τὸν ὄρθρον Νόμον. Ἄμικ δὲ ἐτελείωσε τὸ ἄσμα, ἀμέτῳς πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ ἐνδύματα καὶ μετὰ τὴν κιθάραν εἰς τὴν γεῖρα καὶ καταποντίζεται εἰς τὰ κύματα. Καὶ οἱ μὲν σκληροὶ ναῦται, νομίζοντες τὸ ἔγκλημα των διὰ παντός κεκρυμμένον, ἐξακολουθοῦσι τὸ ταξίδιον των εἰς τὴν Κόρινθον· τὸν δὲ Ἀρίωνα λαμβάνει ἐπὶ τῆς βράχειός του δελφίν, τὸν ὅποιον οἱ μελωδικοὶ ἤχοι τῆς κιθάρας του εἶχον προσελκύσει πλησίον τοῦ πλοίου, καὶ τὸν ἀποβιβάζει εἰς τὸ Τάιναρρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακωνίας. Ἀποβιβασθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ σωθεὶς οὕτω θαυμασίως, ἔρχεται εἰς τὴν Κόρινθον, πρὶν θάσῃ τὸ πλοῖον, καὶ διηγεῖται εἰς τὸν Περσάνδρον τὸ γεγονός. Οὗτος δὲν πιστεῖται ταῦτα καὶ περιορίζει τὸν ποιητὴν ἐντός των ἀνακτόρων μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ πλοίου εἰς τὴν Κόρινθον. Ἄμικ δὲ ἔμαθε τὴν ἐπὶ νόσον τῶν Κορινθίων ναυτῶν, προσκαλεῖ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐρωτᾷ περὶ τοῦ Ἀρίωνος, ἀν ὑγιαίνει. — Τὸν ἀφήκαμεν εἰς τὸν Τάραντα ὑγιαίνοντα καὶ πλουσίοντα, ἀπήνητησαν οὗτοι. Ἀλλὰ μόλις εἶπον ταῦτα, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀρίων παρουσιάζεται ἀπαράλλακτα ἐνδεδυμένος, ὅπως ὅτε ἐξεπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ κρατῶν τὴν κιθάραν.

Τάτε οἱ κακοῦργοι κυριευθέντες ὑπὸ τρόμου, πίπτουσιν εἰς τοὺς πύλας του ἡμολογοῦντες τὸ ἔγκλημα τῶν καὶ ζητοῦντες ἔλεος, ὅπερ καὶ παρεχώρησεν εἰς αὐτοὺς ὁ μεγάλθυμος ποιητής. Ταῦτα διηγούνται ἐκ συμφώνου οἱ Κορίνθιοι καὶ οἱ Λέσβιοι· ὁ δὲ Περίανδρος πρὸς μνήμηγ τοῦ εὐτυχοῦς τούτου συμβάντος λέγουσιν ὅτι ἐπέταξε νὰ ἀνεγερθῆι χάλκινον μνημεῖον ὄχι μέγα εἰς τὸ Γαίναρον, παριπτάνον τὸν Ἀρίωνα ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ δελφίνος.

Τὸ ἱστορήμα τοῦτο οἱ μὲν ἀρχαῖοι θεωροῦσιν ἀθηναϊκόν, ἀναφέροντες καὶ ἄλλα περὶ τοῦ δελφίνος, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι εἶναι ζῷον λίαν εὐαίσθητον εἰς τὴν μουσικὴν καὶ ὅτι σώζει πηλλάκις τοὺς πίπτοντας ἐν τῇ θαλάσῃ· ἀλλὰ τινες τῶν νεωτέρων κριτικῶν θεωροῦσιν αὐτὸ μῦθον.

Ὅπως δὲ ὁ Τέρπανδρος, οὕτω καὶ ἡ Ἀρίων ἐποίητε Προοίμιον δηλ. ὕμνου εἰς θεοὺς εἰσαγωγικοῦς τῶν πανηγύρεων· ἐκ τούτων σώζεται μόνον ὁ ὕμνος του εἰς τὸν Ποσειδῶνα « Ἰψίστε θεῶν, πόντις χρυσοστράϊνε Πόσειδον . . . » (1) ἐνθα διηγεῖται ὁ ποιητής τὴν ὑπὸ τῶν δελφίνων διάσωσίν του, ὅτε « φῶτες δόλιοι ἔβριψαν αὐτὸν εἰς ἀλιπόρφυρον ἀδμα θαλάσσης ». Ἀλλὰ καὶ τὸ ποίημα τοῦτο οἱ νεώτεροι κριτικοὶ θεωροῦσιν ἀνάξιον τοῦ Ἀρίωνος.

ΛΕΣΒΙΑΚΑ

ΠΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε σελ. 59.)

§. 3.

Μέλλοντες ἤδη νὰ ἐμιλήσωμεν περὶ τῶν πόλεων, κωμοπόλεων καὶ χωρίων τῆς Νήσου, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῶν ἀνηκάντων εἰς τὴν ἐ-

(1) Ἴδε Αἰλιανοῦ ποικίλην ἱστορίαν σελ. 45.

παρχία τοῦ Μητροπολίτου Μυτιλήνης, καὶ πρῶτον ἀπὸ τῆς πόλεως Μυτιλήνης, ἣτις ἀνέκαθεν ἐθεωροῦτο ἡ πρῶτη πόλις ἢ πρωτεύουσα τῆς Λέσβου.

Α'. ΕΠΑΡΧΙΑ ΜΥΤΙΑΗΝΗΣ.

Ι. Μυτιλήνη. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο ἐπὶ τοῦ ἀνατολ. αἰγιαλοῦ μεταξὺ τῆς κώμης Αἰγίρου πρὸς Β. καὶ τοῦ ἀκρωτηρ. Μαλέα, πρὸς Μ. ἀπέχουσα ἀπ' αὐτοῦ ἐβδομήκοντα ἑτάδια. Ἐγράφετο δὲ καὶ γράφεται τὸ ὄνομα αὐτῆς διπτῶς, κατὰ μὲν τὴν μίαν γραφὴν τιθεμένου τοῦ υ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, κατὰ δὲ τὴν ἄλλην ἐν τῇ δευτέρᾳ. Περὶ δὲ τῆς γραφικῆς ταύτης διαφορᾶς οἱ πλείστοι τῶν κριτικῶν ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ γραφὴ Μυτιλήνη, ὡς βεβαιουμένη ὑπὸ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν ἀρχαίων νομιμάτων, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀληθεστέρα, μὴ φρονοῦντες ὅμως ὅτι πρέπει ν' ἀπορρίψθῃ καὶ ἡ δευτέρα γραφὴ ἡ ἀπαντωμένη εἰς τὰ πλείω γὰρ τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων. Ὁμοίως καὶ οἱ Ῥωμαῖοι συγγραφεῖς οἱ πλείω γράφουσι Mitylene, μόνον δὲ πρὸς Πομπωνίῳ ἀπαντᾶται ἡ γραφὴ Mytilene.

Συνίστατο δὲ ἡ ἀρχαία πόλις ἐκ δύο μερῶν, τοῦ μὲν ἐπ' αὐτῆς τῆς Λέσβου, τοῦ δὲ ἐπὶ νησιδίου ἀποχωρζομένου τῆς στερεᾶς διὰ στενοῦ πορθμοῦ ἢ εὐρίπου διαρρέοντος, ὅστις ταῦν κατεχώσθη (1). Τὸ δὲ νησίδιον τοῦτο ἐσχημάτιζε διπλοῦν λιμένα, τὸν μὲν νότιον, τὸν δὲ βόρειον· « Ἔχει δὲ ἡ Μυτιλήνη λιμένας δύο· πρόκειται δὲ ἀμφοῖν νησίον, μέρος τῆς πόλεως ἔχον αὐτόθι· συνεικούμενον » (Στράβ. ἰγ'). Ὁ βόρειος λιμὴν κατὰ τὸν Στράβωνα ἦτο « μέγας καὶ βαθύς, χώματι σκεπαζόμενος ». Καὶ τούτου δὲ τοῦ τείχους ἡ χώρατος μέγα μέρος διετηρήθη κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ Ποκοκκίου, Σιοατέλλου καὶ ἄλλων. Ὁ βόρειος λιμὴν φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ ἐπισημότερος, ὁ δὲ νότιος ὡς μᾶλλον ἀβαθὴς ἐβάσταζε μόνον μικρὰ πλοῖα· ἦτο δὲ καὶ αὐτὸς κεκλεισμένος ὑπὸ τείχους, τοῦ ὁποίου ἴχνη σώζονται καὶ μέχρι τῆς τῆ-

(1) « Ἡ μὲν γὰρ ἀρχαία πόλις μικρὰ νησί· τις ἐστίν· ἡ δ' ὕστερον προσοικισθεῖσα τῆς ἀντιπέραν ἐστὶ Λέσβου· ἀνὰ μέσον δ' αὐτῶν ἐστὶν εὐρίπος στενὸς καὶ ποῖον τὴν πόλιν ἰσχυρὰν » (Διόδ. ἰγ'. 78.).

μερον. Ὅποια δὲ ἦτο τὸ πάλαι ἢ πόλις, φαίνεται ἐκ τῶν ἐξῆς. Ὁ μὲν Στράβων λέγει « ἢ δὲ πόλις κατεσκευάζεται τοῖς πᾶσι καλῶς ». Ὅτι δὲ ἦτο καλῶς τετειχισμένη, κατανοεῖται ἐκ τοῦ Θουκυδίδου (βιβλ. Γ', κεφάλ. 39). Ὁ δὲ Κικέρων λέγει « Τί δὲ εἶνε ἡ Μυτιλήνη; ἦτις ἐγένετο ἤδη ὑμετέρη, ὦ ἄνδρες Ῥωμαῖοι, τῷ τοῦ πολέμου νόμῳ καὶ τῷ τῆς νίκης δικαίῳ; πόλις τήν τε φύσιν καὶ τὴν θέσιν καὶ τὴν πρόσοψιν τῶν οἰκοδομῶν ἐκ τῶν τὰ μάλιστα ἐπισηκῶν οἱ ἀγροὶ τερπνοὶ καὶ εὐφοροὶ » (Κικ. πρὸς Ῥουλλ. Β', 16.). Ὁ δὲ Ἕλλην μυθιστοριογράφος Λόγγος ἐν ἀρχῇ τῶν Ποιμενικῶν του λέγει « Πόλις ἐστὶ Λέσθου Μυτιλήνη μεγάλη καὶ καλή· διείληπται γὰρ εὐρίπτοις, ὑπείρουστος τῆς Ἠλλάδος, καὶ κεκόσμηται γερύραις ξαστοῦ καὶ λευκοῦ λίθου· νομίσεις οὐ πόλιν ὄραν, ἀλλὰ νῆσον. » Ὁ δὲ Βιτρούβιος (Δ', β.) διδάσκει τὰ ἐφεξῆς « Ὅθεν φαίνεται φευκτέον τὸ τοιοῦτον ἐλάττωμα καὶ χεῖρα προσοχῆς, μὴ συμβαίη ὅτι εἰς πολλὰς πόλεις συνήθως γίνεται, καθὼς ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ ἢ πόλις Μυτιλήνη εἶναι μὲν μεγαλοπρεπῶς καὶ κομψῶς οἰκοδομημένη, ἀλλ' ἢ θέσις δὲν εἶνε ἐκλελεγμένη εὐτόχως καὶ μετὰ συνέσεως. Διὰ τοῦτο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὅταν μὲν πνέῃ ὁ νότος, οἱ ἄνθρωποι ἀσθενεῦσιν, ὅταν δὲ ὁ ἀργέτης (καίνῳς Μάστρος), βήχουν· ὅταν δὲ ὁ ἀταρκτίας, ἀναλαμβάνουσι μὲν τὴν υἰεῖαν, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ διαμένωσιν εἰς τὰς στενωποὺς καὶ τὰς πλατείας διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ψύχους. » Εἶπε δὲ τὸ πάλαι ἢ πόλις καὶ λαμπρὰς δημοσίους οἰκοδομὰς, μετὰ τῶν ὁποίων διέπρεπον τὸ Πρωσάναεῖον (Ἀθῆν. Γ') καὶ τὸ Θεάτρον (Πλουτ. ἐν βίῳ Πομπ. 42), τοῦ ὁποίου λείψανα τυχαίως ἀνεκαλύφθησαν. Ἄν ὅμως γένηται τακτικὴ ἀνασκαφή, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἀρχαῖα κτίρια θὰ ἀνκαλυφθῶσι (1).

(1) Σημ. Ἡ ἀρχαία πόλις εἶχε ναοὺς περικαλεῖς, στοάς, ᾠδεῖον, μουσεῖον καὶ μάλιστα τὴν περὶφημον καὶ λαμπρὰν φιλοσοφικὴν σχολὴν, ἀπὸ τῆς ἑδρας τῆς ὁποίας ἐδίδαξε καὶ ὁ μέγας Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἐπίκουρος καὶ ἄλλοι Λέσβιοι καὶ ξένοι φιλόσοφοι. Ἐκ τῆς σχολῆς ταύτης ἐξήλθον διδασκάλους καὶ οἱ κοσμοκράτορες Ῥωμαῖοι Κορνήλια ἢ θυγάτηρ τοῦ μεγάλου Σαχηπίωνος τοῦ ἐπικληθέντος Ἀφρικανοῦ ἔλαθε (130 π. Χ) Διοφάνην τὸν Μυτιληναῖον, ἵνα διδάξῃ τοὺς υἱοὺς τῆς Γράκχους.

Ἡ Μυτιλήνη ἀνέκαθεν ὑπῆρξεν ἡ πρωτεύουσα ἀπαρτῶν τῶν πόλεων τῆς Λέσθου, ὡς ἰσχυρὰ καὶ πολυανθρωποτέρα αὐτῶν. Διὸ καὶ πλεῖστα ἐκ τῶν ἱσπορικῶν τῆς νήσου, ἂν καὶ εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς πόλεις πολλάκις ἀναφέρονται, κυρίως ὅμως ἀνήκουσιν εἰς τὴν πολιτείαν τῶν Μυτιληνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ Στράβωνα, ὑπήγατο οὐχὶ μόνον τὸ πλεῖστον μέρος τῆς νήσου, ἀλλὰ καὶ ἅπαντα ἢ κατέναντι τῆς Μικρασίας παραλία ἀπὸ τῆς Τρωάδος μέχρι τοῦ Ἀταρνέως (Τζανταρλί), ἧτις διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο «ὁ τῶν Μυτιληνῶν αἰγιαλός.»

Καὶ ταῦτά μὲν ἐν συντόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας περιχλωσῆς Μυτιλήνης, πρὸς τὴν ἑποίαν ἡ σημερινή, ἂν καὶ μὴ ἀσήμεντος πόλις, οὐδαμῶς δύναται νὰ συγκριθῇ.

Ἡ δὲ νῦν Μυτιλήνη ἐξακολουθεῖ οὕτως ἡ πρωτεύουσα τῆς ἑλλης νήσου, κειμένη εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν αὐτῆς πρὸς βορρᾶν τοῦ βουνοῦ τῆς Ἀμαλῆς καὶ ἐν μέρει εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀρχαίας. Εἶνε δὲ μία ἐκ τῶν καλλιτέρων μικροπόλεων τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους, ἀρκετὰ καλῶς φηκοσμημένη καὶ ἔχουσα ὠραίας ἐξοχὰς καὶ ἀφρονίαν προφίμων. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετὰ τῶν παρεπιδημούντων ξένων καὶ τῶν ἐν ταῖς πέριξ ἐξοχαῖς οἰκούντων ὑπολογίζονται κατ' ἐπιτοπίους πληροφροῦς εἰς 12 χιλιάδας, τῶν ὁποίων οἱ διτχιλίοι εἶνε Ὀθωμανοὶ αἰτίας δ' ἔχει ὡς ἔγγιστα 2200, ὧν 300 Ὀθωμανοὶ καὶ ἔχει καὶ τὴν σήμερον δύο λιμένας, ἀλλ' ὁ κυρίως συχναζόμενος εἶνε ὁ νότιος, τοῦ ὁποίου τὸ στόμιον φωτίζεται διὰ φανῶν. Καὶ οἱ μὲν Χριστιανικὴ κατοικοῦσι τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, οἱ δὲ Ὀθωμανοὶ τὸ βόρειον (1). Ἡ ἀγορὰ τῆς πόλεως ἔχει ἰκανὴν ἔκτασιν, ἀρχομένη

Θεωροῦντες δὲ οἱ Ῥωμαῖοι τὴν πόλιν ταύτην ὡς δευτέραν ἐστίναν τῶν γραμμάτων μετὰ τῆς Ἀθήνας, ἐπέμπεον εἰς αὐτὴν τοὺς υἱοὺς των διὰ νὰ ἐκπαιδευθῶσιν (Ἀσωνίου Ἱστορ. Ἑλ. συγγραφ. σελ. 92).

(1) Τὸ ὑγιεινότετον καὶ ὠραῖον τοῦτο παράλιον, τὸ προσεγγίζον εἰς τὸν βόρειον λιμένα, εἶνε πολὺ περημελημένον, κατεχόμενον ἀπὸ βυρσοδεψεία καὶ Ὀθωμανικὰ νεκροταφεῖα. Εἰς δὲ τὸ ἄκρον τοῦ βορείου λιμένο· οἱ κύριοι Λ. Γεωργιάδαι ἔκτισαν τὸ 1880 ἔτος μέγα μηχανικὸν ἐργοστάσιον ἀλεύρου καὶ ἐλαίων, ἐφάμιλλον καθ' ὅλα τῶν ὁμοειδῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων.

ἀπὸ τοῦ νοτίου λιμένες καὶ τελευτῶσα εἰς τὸν βορεῖον, διαιρούτα δὲ κατὰ μῆκος τὴν πόλιν εἰς δύο τμηματα, Ἀνατολικὸν καὶ Δυτικόν. Ἐνταῦθα τὸ πάλαι, καθὼς εἶπομεν, ὑπῆρχε πτερότατος προθμός ἢ εὐριπὸς ἐνόμων τοῖς δύο λιμένας καὶ διαχωρίζων τὴν πόλιν εἰς δύο μέρη, ὧν τὸ μὲν κείμενον ἐπὶ τοῦ νησιδίου ἦτο τὸ μεγαλύτερον καὶ ἀρχαιότερον μέρος, ὅπου ὑπάρχει ἤδη τὸ φρούριον (ἔχον 8) οἰκίας Ὀθωμανικὰς καὶ τρία τζαμιά), τὸ δὲ κείμενον ἀπέναντι τοῦ εἰρημένου πρὸς δυσμὰς ἦτο τὸ μικρότερον καὶ νεώτερον μέρος. Ἄλλ' ἤδη ὁ προθμός οὗτος εἶνε πρὸ πολλοῦ προκτενωσμένος καὶ ἐκ φύσεως καὶ διὰ τῆς τέχνης.

Εἰς τὸ εἰρημένον νησιδίον πλησίον τοῦ φρουρίου ὑπάρχει καὶ ἡ λεγομένη « Σκιας » (Κιότκιον), οἰκοδομη κομψή καὶ θέει ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ μαγευτικωτάτη, σκιαζομένη ὑπὸ πλατάνων καὶ περιέχουσα μαρμαρίνην δεξάμενην μὲ ἀνάβρυτήριον (σαντριβάνι) ἐν τῷ μέτῳ. Ἐντεῦθεν εὐαρέτως κατοπτρίζεται ἡ περίχωρος ἀπικτα, δηλ. ἡ κυανόχρους θάλασσα, ἡ πόλις μετὰ τῶν πέριξ ἔξοχῶν, τὸ φρούριον, ὁ λιμὴν καὶ τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς Μικρασίας. Τὸ μέρος τοῦτο τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν κατὰ καιροὺς Γενικῶν Διοικητῶν ἰσοπεδωθὲν καὶ δευδρυφτευθὲν χρησιμεύει ὡς συχνὸς καὶ ἐξαιρετος περίπατος εἰς τοὺς κατοίκους, καθὼς καὶ ἡ ἔξω τοῦ ναυπηγείου (ταρτανᾶ) μέχρι τοῦ λεγομένου πύργου τοῦ Μητροπολίτου παρατεινομένη παραλία. Δύο ἐτέρους καλοὺς καὶ συχνάζομένους περιπάτους δυνάμεθα ἔτι νὰ σημειώσωμεν: τὸν ἕνα παράλιον ἀπὸ τοῦ βορείου λιμένος, ἢ κοινῶς ἐπάνω σκάλας, μέχρι τοῦ ἐργοστατίου τῶν Ἀδελφῶν Γεωργιαδῶν, καὶ τὸν ἕτερον ἀπὸ τοῦ νοτίου ἄκρου τῆς πόλεως μέχρι τῆς λεγομένης Λαγκάδας πρὸς δυσμὰς. Ἀντικρὺ τοῦ φρουρίου εἶνε καὶ τὸ Τηλεγραφεῖον, τὸ Διοικητήριον καὶ τὸ Δεσμωτήριον.

Ἡ πόλις Μυτιλήνη εἶνε ἡ ἑδρὰ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ τῆς νήσου καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἢ Μητροπολίτου τῆς Ἐπαρχίας Μυτιλήνης, τοῦ ὁποῦ ἡ πνευματικὴ δικαιοδοσία ἐπεκτείνεται καὶ ἐπὶ τῆς Ἐρεσσῶ καὶ τῆς νήσου Τενέδου (1). Ἐνταῦθα ἑμοίως ἐδρεύει ὁ Καθὼς κα

(1) Τὸν θρόνον τοῦταν κοσμεῖ σήμερον ὁ ἐκ Χίου Σεβασμ. Κ. Κωνσταντῖνος Βαλιμάδης, εἰς ἐκ τῶν λογάδιον τοῦ ἀνωτέρου ἡμῶν Κλήρου καὶ εὐρυτάτης παιδείας κάτοχος.

ἄλλαι ἀρχαί, καθὼς καὶ οἱ ὑπὸ ἔξενον τῆς Ῥωσσίας, Γαλλίας, Ἀγγλίας, Αὐστρίας, Ἰταλίας, Ἑλλάδος, Σουηδίας καὶ Ὀλλανδίας· προστέτι δὲ τὰ προκτορεῖα τῶν Αὐστριακῶν, Αἰγυπτιακῶν, Γαλλικῶν, Ἑλληνοαγγλικῶν καὶ Ῥωσικῶν ἀτμοπλοίων.—Νεὺς Χριστιανικοὺς ἔχει 3. 1 τὸν Ἅγιον Ἀθανάσιον ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως, ὅπου εἶνε ἡ Μητροπόλις, ἡ κατοικία τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τὸ Δημογεροντεῖον. Αὐτοῦ φάινεται καὶ ὁ τάφος τοῦ ἀπὸ Μυτιλήνης πατριρχεύσαντος Ἱερεμίου Δ' τοῦ Κρητός· ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ δεικνύεται καὶ ἡ ἔδρα τοῦ σοφιστοῦ Ποτάμωνος, εὐρεθίσκ, ὡς λέγεται, τὸ 1736 ὀλίγον μακρὰν τοῦ στρατῶνος (καζάρμας). Ὡσαύτως ἐν τῷ ναῷ τούτῳ διατηρεῖται ἐντὸς κιβωτίου καὶ τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου (1). 2 τοὺς Ἁγίους Θεοδώρους, ἢ μᾶλλον τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. 3 τὸν Ἅγιον Συμεῶν. 4 τὸν Ἅγιον Ιεώργιον. 5 τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ ἡ τὸν Ἅγιον Θεράποντα, ὃ ὅποιος ὦν ναὸς εἰδωλολατρικὸς (πιθανῶς τοῦ Ἀπέλλωνος) καὶ μεταποιηθεὶς εἰς Χριστιανικὸν κατηδαφίσθη τρὸς τινῶν ἐτῶν, καὶ ἐτέθησαν ἤδη τὰ θεμέλια τοῦ νέου ναοῦ, ἐφ' ὧν ὠκοδομήθη ξύλινος προτωρινὸς μέχρις οὗ ἀποπερατωθῆ ὁ νῦν ἐγειρόμενος. Φαίνονται ὃ' ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ ναοῦ τούτου καὶ μάρμαρα, ἀρχαῖα περιέχοντα ἐπιγραφάς (2). Ἀνηγέρθη προστέτι κατὰ τὴν θέσιν Λαγκάδα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ναῖσκος τιμώμενος ἐπὶ ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Κατὰ δὲ τὴν θέσιν Μπαρμάκ καποῦ εἰς τὴν ἀγορὰν ὠκοδομήθη τὸ 1859 καὶ λαμπρὸς ναὸς

(1) Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος κατήγετο ἀπὸ τὸ Νεοχώριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐγεννήθη τὸ 1774 ἐκ γονέων Ὀρθόδοξων Χριστιανῶν καὶ ἠλλαξοπίστησεν εἰς τρυφερὰν ἡλικίαν δελεασθεὶς ὑπὸ τρυφῶν καὶ ἀπολαύσεων· μετὰ τρία δὲ περὶ τοῦ ἔτη μετανοήσας ὑπέστη τὸν μαρτυρικὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον τῇ 17ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 1795 μετὰ προηγηθείσας ποικίλας σωματικὰς βασάνους ἐν τῇ πόλει Μυτιλήνης, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς ὁποίας φυλάττεται σῶον τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον· μεγάλη δὲ σὺρροχὴ καὶ τοπικὴ πανήγυρις γίνεται κατὰ τὴν ἐπέτειον ἡμέραν τῆς ἀθλήσεώς του. Ἀνεψιοὶ καὶ ἕτεροι συγγενεῖς τοῦ Ἁγίου ζῶσιν ἐν Μυτιλήνῃ ἀπολαύοντες τιμῆς καὶ ὑπολήψεως.

(2) Ἰδε τοιαύτην ἐκτεταμένην ἐπιγραφὴν εἰς τὰ Λεσβιακὰ τοῦ Γερμανοῦ Πλενίου, μεταφρασθέντα καὶ ἐκδοθέντα ὑπὸ Ε. Γεωργιάδου σελ. 294.

τῶν Δυτικῶν, ὁ ὁποῖος καταπετῶν ἐπὶ τοῦ μεγάλου σεισμοῦ τοῦ 1867 ἀνωκοδομήθη καὶ πάλιν μικρότερος μὲν, ἀλλὰ λίαν κομψός. Ἐντὸς δὲ τῆς πόλεως καὶ πλησίον φαίνονται ὁμοίως καὶ ἄλλων ναῶν ἐρείπια, ὡς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη, ἡ Ἁγία Εἰρήνη, ἡ Ἁγία Παρασκευὴ κτλ. (1).

Τζαμία ἢ τεμένη Ὀθωμανικὰ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ πόλει ἕξ· ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἐν εἴνε τὸ λαμπρότερον καὶ μεγαλείτερον « Γενὶ τζαμί » λεγόμενον. Εἰκάζεται δὲ ὅτι καὶ ὁ κατὰ τὴν θέσιν « Σαρῆ Μπαμπᾶ » Ὀθωμανικὸς ναῖσκος ἦτο ναὸς Χριστιανικός, καὶ ὅτι αὐτοῦ ἐτάφη ὁ Ἅγιος Γεώργιος Ἀρχιεπίσκοπος Μυτιλήνης. — Ἄνωθεν δὲ τῆς πόλεως πρὸς δυσμὰς καὶ κατέναντι τοῦ φρουρίου φαίνεται καὶ μονύδριον ἢ Τεκές Ὀθωμανικὸς (Ἁγία Κυριακὴ) καὶ ἄνω τούτου ἐπὶ ἐρπεδίου φαίνονται ἐρείπια ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου. Πλησίον τῷ Γενὶ τζαμί κεῖνται ὁ Μεχμεμές καὶ δύο Ὀθωμανικὰ Σχολεῖα τῶν ἀφρένων, ὧν τὸ μὲν ἀνώτερον διατηρεῖται ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δὲ προκαταρκτικόν, ὡς καὶ τὸ εἰς τὴν ἐνορίαν ἢ μαχαλὲ « Ἀζίζιὲ » Παρθεναγωγεῖον, διατηροῦνται ὑπὸ τῆς τῶν Ὀθωμανῶν Κοινότητος.

Ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ὑπάρχουσιν ἐν Μυτιλήνῃ τὸ ἐξάριτον καὶ πλήρες Γυμνάσιον μετὰ πλήρους Ἑλληνικοῦ σχολείου, ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ἐχει δὲ τοῦτο ὠρικήν καὶ εὐάερον τοποθεσίαν καὶ ἐκτεταμένον περίβολον, κείμενον ἕξω τῆς πόλεως πρὸς τὸ νότιον μέρος ὀλίγον μακρὰν τῆς Θαλάσσης, καὶ οἰκοδομηθὲν τὸ 1841. Ὑπάρχουσι προσέτι καὶ ἄλλα τρία προκαταρκτικὰ σχολεῖα τῶν ἀφρένων, τὰ μὲν δύο ἐν τῷ αὐτῷ περιβόλῳ

(1) Καὶ ἐντὸς τοῦ φρουρίου ὑπάρχουσι πολλὰ ἐρείπια καὶ λείψανα ἀρχαίων ναῶν ἄξια σημειώσεως. Ὅπισθεν δὲ τούτου πρὸς Ἀνατολὰς παραλλῶς ὑπάρχει βράχος τις, ἔχων στρογγύλον μικρὸν σπήλαιον φυσικὸν ἅμα καὶ τεχνητὸν καὶ εἰς διάφορα μέρη λελαξευμένον πανάρχαιον, ἐνθα κατ' ἔτος τὴν Δευτέραν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ πλείσται τῶν γυναικῶν συνέρχονται χάριν εὐλαδείας, δοξάζονται ὅτι ὑπῆρχε ποτε ἐκεῖ ναὸς τῆς Ἱεραγίας Θεοτόκου· συνάμα καὶ πρὸς διασκέδασιν διὰ τὸ ὠραῖον καὶ μαγευτικὸν τῆς θέσεως ταύτης. Πλησίον δὲ τῆς παραλλᾶς ἐπὶ ἐτέρου βράχου ἐπίσης κελύου ὑψοῦται μέγας φανάρις.

τοῦ Γυμνασίου, τὸ δὲ ἄλλο κατὰ τὴν ἐνορίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. — Πλησίον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Συμεῶνος ὑπάρχει τὸ Κεντρικὸν Παρθεναγωγεῖον κτισθὲν τὸ 1861 μεθ' ἑνὸς προκαταρκτικοῦ. Διδάσκεται δὲ ἐν τε τῷ Γυμνασίῳ καὶ τῷ Παρθεναγωγείῳ ἐκτὸς τῆς ἐγκυκλίου παιδείας καὶ ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα ὑπὸ ἰδιαιτέρου Καθηγητοῦ, καθὼς καὶ διάφορα χειροτεχνήματα ἐν τῷ Παρθεναγωγείῳ ὑπὸ εἰδικῶν διδασκαλισσῶν (1).

Πλησίον τοῦ Γυμνασίου ἐντὸς τοῦ περιβόλου τοῦ Ἁγίου Θεράποντος ὑπάρχει τὸ ἀπὸ τοῦ 1858 λαμπρὸν Νοσοκομεῖον τῆς πόλεως, ἐκ βαθρῶν ἀνεγερθὲν δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Παναγιώτου Βουρναζέλη (2).

Κατὰ τὴν νότιον παραλίαν ἐν τῷ μέτῳ τοῦ λιμένος ὑπάρχει τὸ Τελωνεῖον καὶ ὀλίγον τι μικρὰν τὸ Ὑγειοκομεῖον πλησίον τοῦ ναυπηγείου. Ἐν τῷ μετῳ δὲ τῆς ἀγορᾶς ὑπάρχει τὸ Δημαρχεῖον καὶ σταθμὸς στρατιωτικὸς, ὡς καὶ εἰς Πόρταις ἢ εἰς τὸ Νεοχώρι ἕτερος σταθμὸς. Πρὸ ἐτῶν διατηρεῖται καὶ Ἐμπορικὴ Ἑλληνικὴ Λέσχη. Ἐκτὸς τῆς Λέσχης ταύτης ὑπάρχει καὶ τὸ Ἀναγνωστήριον «ὁ Πιττακός», καὶ ἡ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν συστηθεῖσα Ἐργατικὴ Ἀδελφότης προ-

(1) Τὸ Γυμνάσιον Μυτιλήνης περιέχει καὶ Β β λ ι ο θ ἡ κ η η πολύτιμον, ἀπαριθμῶσαν ὅκτω χιλιάδας τόμων εἰς τε τὴν Ἑλληνικὴν καὶ εἰς ἑτέρας Εὐρωπαϊκὰς γλῶσσας. Ὁμοίως περιέχει καὶ Σ υ λ λ ο γ ῆ ν ὀ ρ γ ἄ ν ω ν Φ υ σ ι κ ῆ ς ἀξίαν λόγου. (Ἴδε Συνοπτ. ἔκθεσιν τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ὑπὸ Κ. Ξανθοπούλου σελ. 73 καὶ 76.

(2) Τὸ Νοσοκομεῖον τοῦτο, ὡς εἴπομεν, ἐκ βάθρων ἀνηγέρθη δαπάναις τοῦ ἀειμνήστου Παναγιώτου Ἀποστολάκη Βουρναζοῦ ἢ Βουρναζέλη, ἀποθανόντος τὸ 1854 Ἀυγούστου 20 ἐν ἡλικίᾳ μόλις 32 ἐτῶν. Ὁ ἀειμνήστος οὗτος ἰδρυτὴς τοῦ περὶ αὐτοῦ λόγου εὐαγοῦς καταστήματος, γεννηθεὶς ἐν Μυτιλήνῃ ἐκ γονέων ἐντίμων καὶ ἐκπαιδευθεὶς, ἐπέδωκε εἰς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, παρὰ πάντων ἀγαπώμενος καὶ ἐκτιμώμενος διὰ τὸ μαλιχίον καὶ εὐπροσήμερον τοῦ χαρακτήρος του. Ἀσθενήσας, πᾶν γενναίως διέθετο τὸ ἐν τρίτῳ τῆς περιουσίας αὐτοῦ πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ ξυλίνου καὶ σσαθρωμένου Νοσοκομεῖου. Διὸ ἡ πατρίς εὐγνωμονοῦσα τῷ ἀνήγειρεν ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ εὐεργετηθέντος παρ' αὐτοῦ Καταστήματος μνημεῖον μετὰ στήλης φεροῦσης τὴν ἐκ μαρμάρου αὐτοῦ προτομὴν. Τὴν δὲ 27ην Μαΐου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Θεράποντος, ἡ πόλις ποιεῖ ἑορτὴν μὲν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου, δημοτελεῖ δὲ Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν εὐεργετῶν καὶ συνδρομητῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου Νοσοκομεῖου.

τιθεμένη τὴν ὑποστήριξιν τῶν τιμῶν ἐργατῶν. Ἀπὸ δὲ τοῦ παρελθόν-
τος Σεπτεμβρίου ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν αὐτῆς ἰδρύθη καὶ Νηπιαγωγεῖον.
Πρὸ ἐνὸς δὲ ἔτους συνεπτήθη ἀδεία τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἐξαίρετον καὶ
καλῶς κατηρτισμένον Ὑπογραφεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν « Λέσβος ».

Ἔδατα ἡ πόλις ἔχει ἄφθονα καὶ ὑγιεινά. Λουτρὰ τρία. Ἐργαστή-
ρια, σαπωνοποιεῖα (κιρχανάδες) καὶ ἐμπορικὰ καταστήματα ὑπὲρ τὰ
700. Αἱ ὁδοὶ καὶ ἀγυιαί τῆς πόλεως ἐτακτοποιήθησαν κατὰ τὸ μᾶλ-
λον καὶ ἤττον ἐξόχως δὲ ἐτακτοποιήθη ἡ ἀγορά, τῆς ὁποίας πάντα
τὰ ἐργαστήρια εἶνε λιθόκτιστα. Τὸν νότιον λιμένα κοσμεῖ ἤδη καὶ
προκυμαία οὐχὶ ἀνάξια λόγου.

Σ. τῆς Σ. — Ἰδιαιτέρας μνείας ἄξιος εἶνε ὁ κατὰ πάντα σεβάσμιος, λόγιος καὶ
λίαν φιλόμουσος Π. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μακαριώτατος Κ. Κ. Καλλίνικος,
πρὸ ἐτῶν ἐνταῦθα ἡσυχάζων. Τοῦ ἀνδρὸς τούτου τὸ φιλόπατρι καὶ φιλόμουσον ἀν-
ταμείβουσα ἡ πόλις, κατέστησεν αὐτὸν ἐπίσημον Πρόεδρον τῆς Ἐφορίας τῶν ἐκπαι-
δευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν αὐτῆς Καταστημάτων. Ὁμοίως ἡσυχάζει ἐνταῦθα καὶ ὁ
ἐξαίρετος Ἱεράρχης καὶ συμπολίτης ἡμῶν Ἅγιος Τυρνόδου Κ. Κ. Γρηγόριος. Ἄλλὰ
καὶ ἕτερος ἀνὴρ, φιλόλογος καὶ ποιητὴς ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἡμετέρου ἔθνους,
ὁ Κ. Δημήτριος Βερναρδάκης, πρὸ ἐτῶν ἀποκατασταθεὶς ἐνταῦθα οὐχ ἤττον τιμᾶ
τὴν ἡμετέραν πόλιν.

ΑΣΜΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΑΡ.

Τὸ ἔαρ μ' ἄνθη καὶ πρασινάδας
τερπνῶς στολίζει τὰς πεδιάδας.
Τὰ δένδρ' ἀνοίγουν, ἄνθη ἐκφύουν,
καρπύς ὠραίους μᾶς προκηρύνουν,
Αἱ ἀηδόνες λιγυρὰ μέλπουσι,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουσι.
Ἢ ζερφυῖτις αὔρα κλονίζει
σιγὰ τὰ φύλλα καὶ ψιθυρίζει.
Νυκτὸς αἱ δρόσοι τὴν γῆν ὑγραίνουσι,
τέττιγες ἐξω αὐτῆς προδύνουσι,
γὰ τερετίσουσι τὰ δένδρ' ἀνέρπουσι,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουσι.

Ὁ γεωπόνος τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ
ἠδύνει στρέφων πρὸς τὸν ἀγρὸν τοῦ.
Τὰ σπαρτὰ ἔλπει νὰ κυματίζουν,
τοὺς στᾶχους ἤδη νὰ καλυκίζουν.

Παρθέναι ἄνθη εὖσσμα δρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἀρνίων πλήθη καὶ ἐριφίων
σκιροῦν μὲ χάριν εἰς τὸ πεδίον.
Ὁ βοσκὸς ἔχει τὴν γλόην στρώμα,
καὶ τὸν αὐλὸν τοῦ κρατεῖ ἔς τὸ στόμα.

Πιρίζει τὰ δένδρα κύκλω σφῆρέπουν,
Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Πρίαποι, Νύμφαι αἱ τῶν δασέων,
καὶ τῶν ὑδάτων, καὶ τῶν ὀρέων
χοροὺς συσταίνουν, πανηγυρίζουν.
Τὸ ἔαρ ψάλλουν καὶ λιγυρίζουν.
Τὰ θεῖα κάλλη αὐτῶν εκπρέπουν,

Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐκ τῶν λιμένων ἤδη τὰ πλοῖα
οἱ ναῦται λούου, κάμνουν πανία.
Τὴν γαληναίαν θάλασσαν σχίζουν,
Τρίτωες κύκλω τὰ τριγυρίζουν.
τ' ἄγρια κύματα ἀποτρέπουν,

Ἄλλὰ τὸν νοῦν μου αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

Ἐαρ μου, ἔχε τὰς καλλονάς σου!
Ζέφυρε, πᾶζε μὲ τὰς πνοάς σου!
Τέττιγες, κήρκι ἐξόχου κάλλους!
Βοσκοὶ καὶ Νύμφαι, θέλγετε ἄλλους!
Τὸν νοῦν μου ταῦτα δὲν παρεκτρέπουν,
Τὸν νοῦν μου πάντῃ αἱ Μοῦσαι τέρπουν.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΕΝ ΤΩ ΤΑΦΩ.

Τρεῖς ὥρας ἐκρέματο ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν σταυρὸν. Μεσημβρίας δὲ γενομένης, ἐσκοτίσθη αἰφνιδίως ὁ ἥλιος καὶ σκότος ἐπῆλθε τρομερὸν. Πάντες δὲ ὅσοι μέχρι τοῦδε ἐνέπαιζον τὸν Ἰησοῦν, ἔμειναν ἐκστατικοὶ καὶ ἄφωνοι. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς ἴστατο ἐκεῖ περιφοβός, ὡς ἂν εὕρισκετο ἐν μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν. Τρεῖς ὀλοκλήρους ὥρας ἔμειναν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ εἰς σκότος νυκτερινὸν ἐγκεκαλυμμένοι· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιώπα. Ἡ σιωπὴ αὕτη ἦτο εἰς ὅλους φοβερὰ καὶ φρικτὴ, εἰς δὲ τὸν Ἰησοῦν αἱ τρεῖς ἐκεῖναι ὄραι ἦσαν ὄραι ἀλγεινῆς καὶ ἀγωνιώδεις. Περὶ δὲ τὴν τρίτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, ὅτε πλεόν τὸ πάθος εἶχε κορυφωθῆ, ἐδόθησεν ὁ Ἰησοῦς πλήρης νύκτας καὶ τρυφερωτάτης πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ πεποιθήσεως· «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες;» καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἤρχισε τὸ σκότος ν' ἀφανίζηται. Ἀλλὰ μόλις εἶχεν αἰθριάζει ὀλίγον ὁ οὐρανός, καὶ πάλιν ἤρχισαν οἱ ἀσθεεῖς καὶ παρζύνομοι ἐχθροὶ τοῦ Ἰησοῦ νὰ τὸν ἐμπαιζώσι, καθὼς καὶ τὴν σήμερον οἱ κακοῦργοι ὑστερον ἀπὸ φοβερὰν ἀνεμοζέλην, ἥτις τοὺς ἔκαμε πρὸ μικροῦ νὰ τρέμωσι, γίνονται πάλιν θρασεῖς καὶ βλάσφημοι, ὅπως ἦσαν τὸ πρότερον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κἀξίς φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· «Τετέλεσται· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παραθήσωμαι τὸ πνεῦμα.» Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐκλινε τὴν θεῖαν κεφαλὴν του καὶ ἐξέπνευσε. Καὶ ἰδοὺ ἀμέσως ἐσείσθη ἡ γῆ, αἱ πέτραι διερρήχθησαν, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη πρὸς δύο, εἰς δύο, ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. Ὁ δὲ περιεστώμενος κεντυρίων (ἐκατόνταρχος) καθὼς καὶ οἱ στρατιῶται, οἵτινες ἐτήρουν τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες πάντα ταῦτα καὶ ἀισθανθέντες τὸν σεισμὸν τῆς γῆς καὶ τὸν φρικαλέον κρότον τῶν περὶ τὰ κατακρημνιζομένων βράχων, ἐφοβήθησαν σφόδρα, καὶ περίτρομοι ἀνέκραξαν· «Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν· ΓΙ- ΟΣ ΘΕΟΥ ἦν οὗτος.»

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη μετὰ τῶν κακούργων, ἦτο παρασκευὴ τοῦ Σαββάτου τοῦ Πάσχα, τουτέστιν ἦτο ἑορτὴ ἑορτῶν καὶ πικνῆγυρις πανηγύρεων διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας. Διὰ νὰ μὴ μένωσι λοιπὸν τὰ νεκρὰ σώματα κρεμάμενα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην, πρὸς ἀνάγκην οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Πιλάτον, ἵνα συντριφθῶσι τὰ σκέλη αὐτῶν καὶ ἀρθῶσιν ἐκ τοῦ μέσου. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέτρεψε τοῦτο. Οἱ σταλθέντες ὅμως στρατιῶται, ὅπως ἐκτελέσωσι τοῦτο, ὅταν ἦλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν, ἐπειδὴ εἶδον αὐτὸν τεθνηκότα κοῦ κατέβησαν αὐτοῦ τὰ σκέλη, ἀλλ'

Η ΑΠΟΚΑΘΗΛΩΣΙΣ.

εἰς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔνυξε, καὶ εὐθέως ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ, εἰς σημεῖον προφανές, ὅτι ἦτο ἤδη νεκρός. Ὁπίαις δὲ γενομένης, ἦλθον ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Νικόδημος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, φέροντες ὁ μὲν πρῶτος λεπτοτάτην καὶ πολυτιμοτάτην σινδόνα, ὁ δὲ δεύτερος ἑκατὸν λίτρας μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης. Οἱ δύο οὗτοι λοιπὸν ἀγαθοὶ καὶ χρηστοὶ ἄνδρες βροθεῖχ τῶν ὑπηρετῶν πῶν κατεβίβασαν ἡσύχως τὸ τίμιον σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ περιετύλιξαν αὐτὸ μετὰ τῶν πολυτίμων ἀρωμάτων εἰς τὴν καθαρὰν σινδόνα, καθὼς ἐσυνείλιζον τότε οἱ Ἰουδαῖοι νὰ ἐνταφιάζωσι τοὺς νεκροὺς τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν.

Πλησίον δὲ τοῦ τόπου, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς, εἶχεν ὁ Ἰωσήφ κήπον περικαλλῆ, γέμοιτα διαφόρων δένδρων. Ἐν τῷ κήπῳ τούτῳ ἦτο καὶ λαμπρὸν μνημεῖον, ὅπου ἀκόμη οὐδεὶς ἀνθρώπου νεκρὸς δὲν εἶχε τεθῆ. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἦτο λελατομημένον εἰς βράχον οὕτως, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸ ὕψισ, ὡς εἰσέρχεται εἰς δωμάτιον εὐρύχωρον. Ὁ δὲ τόπος τοῦ νεκροῦ ἦτον ἐσκαλισμένος εἰς τὴν πέτραν οὕτως, ὥστε ἐφαίνετο ὁ νεκρὸς ἐντὸς αὐτοῦ ὡς νὰ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν ἀναπαυτικὴν κλίνην του. Εἶχε δὲ τὸ μνημεῖον τοῦτο προωρισμένοι ὁ Ἰωσήφ διὰ τὸν ξυτὸν του, δηλ. νὰ ἐνταφιασθῇ ὁ ἴδιος ἐκεῖ μετὰ θάνατον. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὸ μνημεῖον τοῦτο ἦτο πλησίον τοῦ τόπου, ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἤρχιζεν ἡ εορτὴ τοῦ μεγάλου Σαββάτου τοῦ ἑβραϊκοῦ πάσχα, ὁ Ἰωσήφ, ὁ εὐσχήμων βουλευτὴς τῆς Ἀριμαθείας, καὶ Νικόδημος ὁ Φαρισαῖος ἐβήκαν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα προσεκύλισαν καὶ μέγαν λίθον, ὅστις ἐχρησίμευεν ὡς θύρα τοῦ μνημείου, καὶ οὕτως ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια.

Τοιοῦτοτρόπως ἐσταυρώθη κα ἐτάφη ὁ πρῶτος καὶ ἀνεξίκακος Ἰησοῦς, ὁ ὅποιος κατὰ τὸν προφήτην Ἠσαΐαν, « ὡς ἀρνίον χωρὶς ν' ἀνοιξῆ τὸ στόμα του ἐφέρθη εἰς τὸν θάνατον. Ἐφέρθη εἰς τὸν θάνατον ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε καὶ τὰς ἀλγηδόνας ἡμῶν ἀνέλαβεν. Ἡμεῖς ἐνομίσασαμεν αὐτὸν ὡς τιμωρημένον, ἀλλ' αὐτὸς ἐτραυματίσθη διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, καὶ ἐκακώθη διὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν » (Ἠσαΐου κεφ. 53).

ΤΟ ΕΝΤΙΜΟΝ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΛΛΑ ΠΛΟΥΤΗ.

Ὁ μολογούμενον ὅτι τὰ πολλὰ πλούτη ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς πρὸ πάντων ἡμιανεπτυγμέναις κοινωνίαις εἶνε πανίσχυρον μέσον τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν. Ὁ πλοῦτος ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ Κόσμου· περιποιεῖ σημασίαν εἰς τοὺς ἀσήμεους καὶ τιμὰς εἰς τοὺς οὐτιδανούς· ὡθεῖ ἐν ταῖς αἰθούσαις σμήνη κολάκων, ὅτινες δύνανται καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἰσχυροῦ πλουτοῦ νὰ ἐκφωνήσωσιν ἐπιτάφιον, καταλήγοντα εἰς φράσεις ὁμοίας ἐκείνων, δι' ὧν ἐπεσπρχήσθη ἡ μνήμη τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν τῆς Ἱστορίας. Ὁ πλοῦτος τέλος πάντων ἐπὶ τοῦ τάφου διακωιδεῖ ὄνομα, ὅπερ οὐδεμίᾳ ἀληθῆς περιβάλλει δόξα, καὶ ὅπερ θὰ ἠφανίζετο καὶ θὰ ἐλησημονεῖτο διὰ παντός, ἐν εἰλειπῇ ἢ βαρεῖα ἐκείνη τοῦ χρυσοῦ δράξ.

Καὶ ὅμως δὲν εἶνε μέσον ἀναφαίρετον εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἐφημέρου καὶ δόξης ψευδοῦς, Ὁ κατὰ πάντα τᾶλλα ἀσημος καὶ ἀφανὴς πλοῦσις ὁμοιάζει γιγαντιαῖον πλοῦτον, πελαγοδρομοῦν πλησίστιον, ὅπερ ὅμως δύναται αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως νὰ προσκρούσῃ ἐπὶ τινος ὑψήλου, καὶ τότε . . . τότε καταποντίζεται αὐτανδρον.

Πολὺ λοιπὸν τοῦ πλοῦτου προτιμότερον εἶνε τὸ ἐντιμον ὄνομα, ὅπερ δύναται νὰ μᾶς διασώσῃ ὡς νὰς σπιθήρις καὶ ἐν μέσῳ τῆς φοβερωτέρας τρικυρίας. Διὰ τοῦ ἐντίμου ὀνόματος ὁ πλοῦτος γίνεται ἀσφαλέστερος· ἐν αὐτῷ ἢ πενία εἶνε ἐντιμος, ἐλαφρὰ, καὶ γέμει τέρψεων παραμυθητικῶν.

Μὴ λοιπὸν τυφλῶς ριπτόμεθα, ὡ ὁμογενεῖς, ἐν τῷ πελάγει τοῦ βίου μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ πλουτίσωμεν διὰ παντός μέσου. Ἡ πατροπαράδοτος ἐλληνικὴ πτωχία ὑπῆρξε πολλάκις ἐντιμότερα καὶ προτιμότερα τῶν περσικῶν θησαυρῶν. Ἐν αὐτῇ διεκρίθη ὁ Φωκίων, καὶ ὁ πένης αὐτὸς στρατιωτικῆς ἐνίκησεν ἐν ἀρετῇ τὸν μέγαν ἄνδρα τοῦ αἰῶνός του.

Καὶ ὅμως ἄς μὴ περιφρονῶμεν τὸν πλοῦτον, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ τοσαῦτα δύναμεθα νὰ πραγματοποιήσωμεν ἀγαθὰ καὶ μεγάλα νὰ κατορθώσωμεν ἔργα· ἄς ἐπιδιώξωμεν ἡμῶς αὐτὸν συνδεδεμένον καὶ ἀναπόσπαστον ἀπὸ τοῦ ἐντίμου καὶ καλοῦ ὀνόματος, ὅπως ὑποδεικνύει ἡμῖν τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Εἶνε γνωστὴ ἴσως ταῖς πλείστοις τῶν ἀναγλωστῶν τῆς Σαυποῦς ἡ ἐν Ἀμερικῇ αἰρεσίς τῶν Κουακέρων, διακρινομένων ἐπὶ τιμιότητι χαρακτηριστοῦ καὶ ἀσθηρῆ ἠθικῇ.

Πρὸς ἓνα τούτων πυχτῆρ τις ὠδήγησε τὸν ἀνήλικον αὐτοῦ υἱόν, βέβαιος ὢν, ὅτι παρ' αὐτῷ ἦθελε τύχει καλῆς καὶ ἐπιμεμελημένης μορφώσεως.

Ὁ Κουάκερος τὸν παρελάβε καὶ ἤρχισε φροντίζων περὶ αὐτοῦ μετ' ἐπι-

μελείας· ὅτε δὲ ὁ χρόνος τῆς ἐνηλικιότητος αὐτοῦ ἐπλησίαζε : Λέβη, τῷ λέγει, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνηλικιότητός σου θὰ σοὶ προσφέρω δῶρον ἀξίας πλεον τῶν 1000 ταλλήρων.

Ἐοικασίαι ἀκούσας τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν ἐνεπλήσθη χαρῆς, καὶ ἠρώπα καθ' ἑαυτὸν : Τί ἐνοεῖ ἄρα γε ὁ Κουάκερος ; μήπως πρόκειται νὰ μοὶ προσφέρῃ ὡς σύζυγον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ; — Οὐχί, βεβαίως· διότι ἤκουσα, ὅτι ἐνάρητος καὶ ἀγαθὴ σύζυγος ἔχει ἀξίαν πολὺ μεγαλειτέραν τῶν 10 καὶ 20 χιλιάδων ταλλήρων. Τί ἄλλο λοιπόν ; Τὸ ζήτημα τοῦτο ἐθόλιβιζεν ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Λέβη δίκην μελίσσης ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ Κουάκερος κράζας αὐτὸν τῷ εἶπε : Λέβη, αὐριον εἶνε ἡ ἡμέρα τῆς ἐνηλικιότητός σου, ἐγὼ ὅμως ἀπὸ σήμερον θὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς τὸν πατέρα σου μετὰ τοῦ δώρου, ὅπερ σοὶ ὑπεσχέθη.

Ἐοικασίαι πλήρης χαρῆς διὰ τοὺς λόγους τούτους ἐκεῖνη τὸ φόρημα τῆς Κυριακῆς καὶ ἠκολούθησε τὸν Κουάκερον εἰς τὴν πατρικὴν ἐστίαν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀνακαλύψῃ οὐδὲν δῶρον, ὅπερ νὰ παρακολοιθῇ αὐτοῦ ; ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτὸν : μὴ τυχὸν ἐλητηρήθη κατ' οἶκον ; Ἐν τούτοις ὁ Κουάκερος παρρησιάζετο τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα· Λέβη, τῷ λέγει, τὸ δῶρον, ὅπερ ὑπεσχέθη εἰς σὲ, θέλω δώσει εἰς τὸν πατέρα σου.

— Ὅπως ἐγίρνετε, ἀπήνητησεν ὁ Λέβης βλέπων ἤδη βεβαίως τὰς προσδοκίας του.

— Ἀριστὸν τῶρα, λέγει ὁ Κουάκερος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ, σοὶ παραδίδω τὸν υἱόν σου, ὅστις εἶνε ὁ ἄριστος τῶν ὄσων μέχρι τοῦδε ἐλάβη ὑπ' εὐθύην μου.

Σταραεὶς δὲ πρὸς τὸν Λέβη ἐξηκολούθησεν.

— Ἴδου τὸ δῶρόν σου : Τὸ καλὸν ἀπὸ ὄνομα.

Ἐοικασίαι ἠρωτήσατε, καὶ ἴσως ἐσκέφθη μικρὸν περὶ τῆς ἀποτυχίας τῶν προσδοκιῶν του· ἀλλ' ὁ εὐλαίσθητος αὐτοῦ πατὴρ ἠδ' ἀγαπιστήθη μεγάλως, καὶ ἀπήνητησεν πρὸς τὸν Κουάκερον, ὑπολειδιδόντα ἐμφαντικῶς.

— Προτιμῶ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ ἀναρίθμητα χρῆματα, ἀγαπητέ μου.

Ἐοικασίαι εἶχε δίκαιον τὸ δῶρον τοῦ Κουάκερου οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἤξιζε πολὺ περισσότερον τῶν 1000 ταλλήρων, καὶ πολὺ πιθανόν, ὅτι δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΑΙ ΦΥΛΑΚΑΙ
Η
Η ΚΕΦΑΛΙΚΗ ΠΟΙΝΗ.

(Συνέχεια ἴδε σελ. 72).

Μετὰ ταῦτα διέταξεν ἕνα τῶν ὑπαλλήλων δεσποφυλάκων νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς ξένους εἰς τὴν εἰρηκτὴν τῆς Μαγδαληνῆς Βασιλιόνης. Ὁ γνωστός μαξ ξένος δὲν ἠὲν ἡχριστεῖτο πολὺ, ὡς φαίνεται, νὰ συνοδεύηται ὑπ' ἄλλου εἰς τὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τὴν ἐξόδιζε, καὶ ἡ δυσἀρέσειά τοι ἠῆξανε βεβαίως ἐκ τῆς ιδέας ὅτι ἔχει εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ δῆμιου, διὸ ἔμενεν εἰς παντελεῖσιωπὴν βεθυθισλένος. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένος εἰς συνδιζέειν, ἐξ ἐναντίας σιυθρωπὸς, ἢ μάλλον ἀγρωπὸς, ἐξόδιζε θεωρῶν μόνου ἐμπρὸς του. Κατὰ τοιοῦτον τρόπον διέβησαν πολλὰς καὶ μακρὰς θολωτάς καὶ μαύρας στοὰς, λαμβανούσας ἀφ' ἑνὸς μέρους ἀμυδρὸν μόνον καὶ σπῆνιον φῶς, ἐχούσας δὲ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου σειρὰν συνεχῆ ταπεινῶν θυριδῶν μὲ σιδεράς κιγλίδας, εἰς αἷ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνοντο γενεϊῶσσι, ἀποτεθηρωμένοι καὶ φρικώδεις μορφαί, προφέρουσαι β ἀερησίας καὶ αἰσχροῦς λοιδορίας. Τέλος ἠνέφεξεν ὁ ὀδηγὸς μίαν τῶν τοιοῦτων θυρῶν, καὶ οἱ ξένοι εἰσελθόντες, υἴδρις ἠδυνήθησαν μετὰ τινὰς στιγμὰς νὰ διασχίσωσι τὸ σκότος τοῦ περιέχοντος, καὶ ν' ἀνακλύψωσιν ἐντὸς στενοχώρου καὶ βυραροῦ θαλαμισκοῦ τὴν Μαγδαληνὴν ἀλυσοδέτον καὶ ἐβριμμένην εἰς ὀλίγον ἐπὶ τῆς γῆς διεσπαρμένον ἄχυρον.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἐκραξεν ἡ ἀθλία, ὡς τοὺς εἶδεν εἰσελθόντας καὶ ἡ θύρα ἐκλείθη ἐπ' αὐτῶν, σ' εὐχαριστῶ, Οὐβέρτε, ὅτι ἤλθες νὰ μ' ἐπισκεφθῆς εἰς τὴν ὥραν τῆς σωτηρίας μου ἤξευρε, φίλε μου, οὔτε τὴν ἐφοβήθησιν ποτέ, οὔτε τώρα ὅταν ἐπλησίασε μοι φαίνεται τρομερά. Ἐν πῆδημα, καὶ ὅα διαρῶν διὰ παντὸς ἀπὸ τῶν δυνάων τῶν δαιμόνων οἵτινες μὲ κρατοῦσιν ἐδῶ κατὰλειστον, καὶ ἀπὸ τοῦ καταπτύστου τούτου βίου. Ἄλλὰ ἦτο πεπρωμένος νὰ ἔχω καὶ τὴν χαρὰν αὐτὴν τοῦ νὰ σὲ ἰδῶ. Εἶναι, φίλε μου, ἀρκετοῖ νομίζω, χρόνοι ἀφ' ὅτου δὲν ἠπαντήθημεν, καὶ ὅπως ἰδὲ εὐθὺς σ' ἐγνωρίσα.

— Ὡ τρισυθλία! ἀνέκραξεν οὗτος, ἔμελλον καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀναγνωρίσω εἰς τὸν ἀποτρίπιον ἐκεῖνον τόπον, ἔχουσιν κρατῶμενον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τὸ ἐγγλῆμα, καὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου σου τὴ φάσγανον τῆς δικαιοσύνης!

Εἶσαι σὺ ἡ Μαγδαληνὴ τῶν παλαιῶν ἡμερῶν μας; Τί ἔμεινον ἐξ ἐκείνης; τὸ πῆρ τῶν ὀφθαλμῶν της μόνοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ σήμερον κατήνησεν εἰς πῆρ καταθλίβων. Τοσοῦτον ἔπαυας, τοσοῦτον ἐλησμόνησας τὴν ἔμφυτον εἰς τὸν γυναικεῖον χαρακτῆρα γυνυκότητα! Ἀλλὰ καὶ τίς σὲ κατακρίμασεν εἰς τὴν ἄβυσσον! Ὡ ὁ ἄθλιος!

— Οὐδέρτε, ἀπεκρίθη ἡ Μαγδαληνὴ· εἰπέ μοι τώρα καὶ σὺ, εἶσαι ὁ Οὐδέρτος τῶν παλαιῶν ἡμερῶν μας, ἢ ἀστεΐζεσαι εἰς τὸ στόμα τοῦ τάφου μου; Ἰεροκλήρυκα τῶ ὄντι δὲν σὲ ἐγνώριζον. Ἄκουσε, φίλε μου, ἀφ' οὗ ὄλγαι μόνον στιγμαὶ μοι μένουσι ἀκόμη, ἄφες νὰ τὰς διέλθω εὐθύμως. Εἶμαι εἴη γὰρ ὅτι σὲ βλέπω. Ἐπιθυμῶ ν' ἀκούσω τὰ συμβάντα σου καὶ νὰ σοὶ διηγηθῶ τὰ ἰδικὰ μου ὄλα. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε ἐκείνη ἡ μορφή, ἐπρόσθεσε δεικνύουσα τὸν δῆμιον, ὅστις ὡς στήλη ἀλὸς ἴστατο ἀκίνητος, τὸ στόμα ἡμίηε φημίον, καὶ δάκρυ ἀνέβηεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, — ἦτις ἴσταται εἰς τὴν γῶϊαν καὶ μὲ ἀτενίζει; Εἶναι ἴσως κανεὶς ἐκ τῶν δεσποφυλάκων καὶ παρμῶ εὐεὶ ἐπὶ τῇ ἐπιθιδί νὰ μὲ φοβίσῃ, μήπως παρεκτραπῶ εἰς τοὺς μετὰ σοῦ λόγους μου! Οἱ ἄθλιοι! προσδοκοῦν νὰ μὲ φοβίσουν ἀκόμη; Μ' ἐλίπασαν νὰ δεχθῶ τὴν φιάλην τοῦ θανάτου, πῶτον ἄλλο φόβου στοιχεῖον ἤμπορεῖ νὰ μοὶ μένη ἀκόμη; Πῶτον θηρίον τῶν βουνῶν θέλει εἶναι ἀγριώτερον ἐμοῦ, ἢν ἤθελον τοὺς διακούγει ποτέ; διότι εἰς ὄλα τὰ ἄλλα νῆα ἐγκλήματά μου ποῖαν ἀλ' ἡν βαρυτέραν ποιήνθ ὀλουσιν ἐπιμετρήσει; Ἀντοὶ ἐξῆθασαν εἰς τὸ ἄκρον τῶν ἐφευρέσεών των, ἐγὼ ἦμως ἔγω ἀκόμη πᾶμπολλα ἰσόδοια βέλη εἰς τὴν φαρῆστραν μου. Ἀλλὰ ποῦς εἶναι;

Ὁ Οὐδέρτος βλέπων βλέμμα δυσπιστίας εἰς τὸν παρευρισκόμενον, ἐξέφρασε τὴν ἀγνοίαν του. Ἀλλ' αὗτος πλήρης παραχλῆς, ἀνεξηγήτου διὰ τοὺς ἄλλους δύο,

— Εἰπέ μοι σὺ μᾶλλον, ἐκραξεν, εἶσαι σὺ ἡ Μαγδαληνὴ Βαλμύδη!

— Ὁ ὄχλος ὃ ὅς τῶν Χαρισίων ἤκουσε τὸ ὀλέθριον τοῦτο ὄνομα. Ἐπη πολλὰ τὸ υπέκρυφα ἦτο τοῦτο ἐν τῶν ἱερωτέρων, ἐν τῶν προσφιλεστέρων μου μυστικῶν, ἀλλ' ὁ ὄχλος τὸ ἐλάκεν, ὁ ὄχλος τὸ ἐβεβήλωσε· λάθετο καὶ σὺ, ἐβρέτωσαν ὄλα αἱ ἐπὶ τῆς γῆς χαρὰ καὶ ἐλπίδες μου.

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, ἐπρόσθεσεν ὁ δῆμιος μετ' ἀδελφαιότητος ἀγωνίας, ἐξέγνων δ' ἐκ τοῦ κόλπου του καὶ δεικνύων εἰς αὐτὴν παλαιὰν ἐπιστολήν· εἶναι γράψιμόν σου αὐτό;

— Αἶ! τί διηλιγ' τούτο, ἐφώνησεν ἡ Μαγδαληνὴ. Ναὶ εἶ·αι. Ποῦ εἶρες αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν; τίς εἶσαι; εἰπέ μοι, τίς εἶσαι;

— Εἶμαι, εἶμαι, ὁ υἱὸς σου, ἀθ' ἰα γυνή, ὁ υἱὸς τῆς καταδίκου, ὁ δικώμενος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς τὰ ἀγρίμια τῶν ὄρέων.

Ἄπερίγραπτος ἐκπληξίς κατέλαθε τοὺς δύο ἀκροατὰς ὡς ἐπροφέρθησαν αἱ λέξεις αὐται.

— Ὁ υἱός μου, σὺ ὁ υἱός μου; ἔκραξεν ἡ Μαγδαληνή. ὦ! ἄφες νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ σὲ φιλήσω καὶ νὰ ἀπαχθῶ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον! Δὲν ἤξευρα ὅτι εἰς τὴν καρδίαν μου ἠδύνατο νὰ ἤχῃ ἀκόμη χορδὴ ἀγάπης καὶ τρυφερῶν ἀισθημάτων. Ναι, σὺ εἶσαι τὸ τέκνον τῶν πόων μου, τὸ τέκνον τῶν σπασιωδικῶν μου ὄνειρων εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου! ὦ, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου!

Ἄλλ' αἱ χεῖρές της βαρεῖας ἀλύσεις φέρουσαι, ἐπέσαν κατὰ γῆς ὡς ἐξέτησαν νὰ ὑψωθῶσι, καὶ οἱ σιδηροὶ κρίκοι ἤχησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οὐ βέριτε, ἰδοὺ ὁ Θεόδωρος σου, ἐπρίσθησεν, ἀρίνουσα βαρὺν στεναγμὸν.

— Παῖα τύχη ἐχθρά, ἡ πῶτα νέμεσις ἀνταποδοτίς, εἶπεν ὁ Οὐδέρτος, μὲ φέρει εἰς τὴν γῆν τούτην ἣν ἐμίαινα καὶ ἣν ἀγαπῶ, ἵνα εὕρω τὰ μόνια ἀντικείμενα τὰ ἔχοντα δ. καιώματα εἰς τὴν καρδίαν μου, τὰ μὲν θῦμα, σκύβαλον ἀπορρίπτομενον ὑπὸ τῆς κοινωνίας, τὰ δὲ δῆμιον, ἕτοιμον νὰ καταφέρῃ τὴν αἱματηρὰν μάχαιραν κατὰ τοῦ τραχήλου τῆς ἰδίας μητρὸς του. ὦ Θεέ! εἶσαι δίκαιος! ὁ ποινικὸς νόμος σου εἶνε ἀσφαλέστερος καὶ φρικτότερος ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων!

— Πῶς; ἦσουν σύ, ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή, σὺ ὁ υἱός μου ὅστις ἐμελλες νὰ μοὶ δώσης τὸ διαβατήριον διὰ τὸν κάτω κόσμον; ὦ! εὐλογημένος νὰ ἦσαι διὰ τὴν προξένισσιν ταύτην προσριλέστερον ὄρωρ ἐκ χειρὸς υἱοῦ δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω. Ἐλθε, ἔλθε εἰς τὰς ἀγκάλας μου νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ φιλήσω.

— Μητέρα, ἀπεκρίθη κλαίων ὁ Θεόδωρος, μητέρα, τί ἔπταισα ὥστε νὰ μὲ γεννήσης; Κατεσύντριψας ὑπὸ τὸ ἄγθος τῆς διαγωγῆς σου τὴν εὐθραστον ὑπαρξίν μου, κατεμάραντας διὰ τῆς καυστικῆς σου ἀναπνοῆς τὰ ἄνθη τῆς εὐτυχίας μου πρὶν ἔτι ἀναπτυχθῶσι, καὶ συνέθλασας τέλος πάντων καὶ τὸν τελευταῖον χρυσὸν μίτον, ὅστις μὲ συνέδεε μετὰ τῆς γῆς. Ἄν εἶσαι μήτηρ ἐκλήμη καταρσθητί με· ταύτην μόνον τὴν χάριν σοὶ ζητῶ. Κύλισον ἐπὶ τὸν κόλπον μου τὴν πέτραν τῆς κατάρας σου, νὰ κλείσουν οἱ ὀφθαλμοί μου ὅσοι τάχος εἰς τὸ αἰώνιον αἴτιος.

— Νὰ σὲ καταρσθῶ, ναι, τῷ ὄντι ἐπιθυμῶ νὰ σὲ καταρσθῶ, ἀνέκραξεν ἡ Μαγδαληνή καθ' ἑαυτῆς παλαίουσα, διότι ἐν ᾧ εἶχον κλείσει πᾶσαν δοσοληψίαν μετὰ τῆς ζωῆς, ἔρχεσαι σὺ νὰ συνταράξῃς τὸ εἰρηνικὸν τέλος μου, μοὶ δεικνύεις; Ἰσημιονηθέντα γρέη, καὶ κινεῖς ἐντός μου αἰσθήματα, ἀ ἐνάμιζον ἀπεξηραμένα. Εἶχον χρόνους νὰ κλαύσω, καὶ ἡ καρδία μου κλαίει νῦν ὡς ἐβλέπω. Ὁ Θεόδωρός μου δῆμιος! Δὲν εἶχοι στέγην νὰ σοὶ προσφέρω

καὶ ἐπλανήθης ἀπροσάκτευτος εἰς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγος. Ἄν θέλῃς τὸ πνεῦμά μου ν' ἀποκοιμηθῇ ἥσυχον ἀφ' οὗ πηδήσῃ τῆς λαιμητόμου τὴν ἐσχάτην κινδύστευσιν, εἰπέ, διηγήσου μοι, ὁποῖαν τύχην εἶχες εἰς τοῦ βίου τὸ στάδιον, ὁποῖος ἀστὴρ προήδρευε τῆς ὑπάρξεώς σου;

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐπολογίζουσι, ὅτι ἡ λαφυραγωγηθεῖσα καὶ καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Ἄγγλων καὶ Γάλλων κατὰ τὸ ἔτος 1860 περιουσία τῶν ἀνακτόρων τοῦ Οὐρανοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ὑπερβαίνει τὰς 6,000,000 λίρας στερλίνας. Πᾶς στρατιώτης ἐκ τῶν εἰς τὴν λαφυραγωγῆσιν παρευρεθέντων ἐφορπώθη λαφύρων. Ἐκ τῶν εἰσβάλλοντων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν τοῦ αὐτοκράτορος πᾶς τις ἠπόρει, τί νὰ πρωτοπάρῃ. Πολλοὶ ἐπέτῳ τὸν ἀργυρον, ἵνα πάρῃσι χρυσόν· ἄλλοι δὲ παρήτῳ τὸν χρυσόν, ἵνα ἀρπάξωσιν ἀδαμάντινά τινά ὠρολόγια καὶ λίθους πολυτίμους· σκευὴ δὲ Κινεζικὰ καὶ ἔγκαιυστα, ἧτοι μιλιτωτὰ, ὧν ἀπώλετο ἡ τέχνη τῆς κατασκευῆς, ἀνεκτιμήτου ἀξίας, ἐθραύοντο ὡς λίαν δυσμετακόμιστα. Δώματα δὲ μεστὰ πολυεξόδων ὀλοσηρικῶν ὕφασμάτων, πολυτίμων σκευῶν καὶ κοσμημάτων καὶ πολυειδῶν δώρων, τοῖς αὐτοκράτορσι κατὰ καιροὺς προσενεχθέντων ὑπὸ διαφόρων δωρητῶν, ὧν ἦν καὶ τὸ ὄνομα σεσημειωμένον, ἐλαφυραγωγήθησαν κατὰ κράτος, καὶ πολλὰ τῶν πραγμάτων διεφθάρησαν. Τὸ πλεῖστον δὲ μέρος τῶν πραγμάτων ἐτάφη ὑπὸ τὰ ἱερίπια καὶ τὴν κόνιν τοῦ κτιρίου. Ὁ νικτῆρ τοῦ αὐτοκράτορος, ἡ λεκάνη, καὶ ὁ πρόχους ἡ τὸ κοινῶς λεγόμενον βρίκιον, ἐπωλήθησαν ὑπὸ τῶν λαφυραγωγῶν ἀντὶ 2,000 λιρῶν. Τὸ ὠρολόγιον τοῦ λόρδου Ἀμέρστου ἐπωλήθη ὑπὸ Γάλλου στρατιώτου 20 ταλλήρων, ἐνῶ ἐτιμᾶτο 200 λίρας. Πολλοὶ ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν των 30 ἢ 40 λίτρας καθαρῷ χρυσοῦ καὶ ἄλλοι μαργαρίτας καὶ πολυτίμους λίθους ἀγνώστου ἀξίας. Εὐρέθησαν δὲ ἐν τῷ παλατίῳ 400 εβουῆχοι, καὶ ἀξιὸν παρατηρήσεως εἶπε, ὅτι αἱ ἐν τῷ γυναικωνίτῃ εὐρεθεῖσαι γυναικεῖαι ἐμβόλδεις ἦσαν μεγάλου μεγέθους, ἐξ οὗ εἰκάζεται, ὅτι πᾶσαι αἱ κυραὶ τῆς ἀλλῆς εἶχον πόδας κατὰ τὸ φυσικὸν αὐτῶν μέγεθος, ἐνῶ τῶν ἄλλων γυναικῶν ἐν γένει οἱ πόδες ἐν Κίνῃ σμικρύνονται διὰ στενῆς ὑπο-

δέσσεως. Ἐκ τῆς ἐκστρατείας ταύτης οἱ Εὐρωπαῖοι ἐπαρίσθησαν ἀκριβέ-
στεράς εἰδήσεις περὶ τοῦ βίου, τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ν
γένει τῆς ἀχανοῦς ἐκείνης χώρας, ἣτις τοσοῦτον δυσπρόσιτος ἦν μέχρι
τουῦδε εἰς τοὺς ξένους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς Εὐρωπαίους.

Περὶ χρησιμοποίησεως τῶν ἐκ τῆς Μεταξοκλωθίας ἀγρόστων ἐλῶν.

Μία ὠφελιμοτάτη ἀνακάλυψις εἶνε ἡ χρησιμοποίησις ἀπάντων τῶν εἰς
τὴν Μεταξοκλωθίαν ἀγρόστων οὐσιῶν, τῶν κουκουλιῶν, τοῦ ἀχρήστου
χονδροῦ μεταξωτοῦ κλώσματος καὶ τῶν δερμάτων τῶν μεταξοσκωλήκων,
πρὸς κατασκευὴν ὑφασμάτων, ταπήτων, βελουδοειδῶν κτλ. Πρὸς τὸν σκο-
πὸν τοῦτον συνεστήθη ἐν Ἀγγλίᾳ λαμπρὸν βιομηχανικὸν κατάστημα, ἐν
ᾧ ἐργάζονται πλείονες τῶν 400 ἀνθρώπων, ὑφαντῶν, βαφέων κτλ. Πρὸς
αὐτολογίαν τῶν προῤῥηθέντων ὑλικῶν περιφέρονται εἰς τὴν Περσίαν, Κίναν,
Ἰνδία, Ἰταλίαν, ἄνθρωποι, ἀγοράζοντες ταῦτα ὡς δῆθεν ἀχρηστα καὶ μι-
κροῦς τιμῆς. Τὰ πάντα ὅθεν χρησιμοποιοῦνται τὴν σήμερον.

ΜΥΘΟΙ.

Ο ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΡΝΙ.

* Ἐνας λύκος σὲ μιὰ βρῦσι ἐηρεγύτου μὲν φορὰ

Κ' ἐν ἀρνάκι παρακῆτω ἔπινε σιγά, σιγά.

'Ἐξάρνα τοῦ λέγ' ὁ λύκος; = Τίγυρθεῖς, βρὲ μικρό;

Πῶς τολμᾷς νὰ μοῦ θολόνῃς τὸ δροσάτο μου νερό; =

Καὶ τ' ἀρνάκι; = Ὅχι, ἀφέντη, δὲν στὸ θάλωσα ποτέ,

Τ' ἀποπίματά σου πίνω, μοῦ τὸ θάλωσε ἐμέ. =

Καὶ ὁ λύκος; = Ἐἴν δυὸ μῆνες ποῦ μὲ πρόσθαλες ἐσύ! =

= Τότ' ἡ μάνα μου ἢ καῦμένη μ' εἶχε ἀκόμα στὸ βυζί. =

= Ἐ! λοιπὸν ἂν σὺ δὲν ἤσουν κι' ἂν δὲν μ' ἔπταισες ποτέ,

ὁ πατέρας σου θὰ νῆτον ἢ ἄλλ' ἀρνάκι σὰν ἐσέ.

Εἶπε δὲ λύκος καὶ στὸ στόμα ἀσηκῶνει τὸ πτωχὸ
Καὶ μὲ δόντια σὰν μαχαίρια τοῦ χωρίζει τὸν λαιμό.

Ἔτσι, φίλε μου, ὁ μεγάλος τὸν μικρὸ καταπονεῖ
Γιατ' οἱ νόμ' εἶναι φτιασμένοι γιὰ τὴ σφαῖρα τὴ μικρὴ!!

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ.

Δύο ὁδοιπόροι ἦσαν κατακουρασμένοι ἤδη,
εἰς τοῦ Θεριοῦ τὸν δρόμον ναποὺν ἓνα ἠῶραν στρίδι.
Καὶ οἱ δύο πεινασμένοι ποῦτος νὰ τ' ἀνοιῖξῃ πρῶτος
ἐφιλονεικοῦσαν, ὅταν πῶρωθεν ἠκούσθη κρότος.
Ἦ θεὰ Δικαιοσύνη μὲ τὸ Σύνταγμα λαλοῦσε,
καὶ μὲ βῆμα ἐσπευσμένον πρὸς αὐτοὺς ἐπροχωροῦσε.
— ὦ ἀδέκαστη κυρία! εἰς τοῦ βρῆχ' αὐτοῦ τὸ πλάγι
ἠύραμεν αὐτὸ τὸ στρίδι· δίκασον ποῦτος νὰ τὸ φάγη.
— Νὰ ἰδῶ τί πρῆγμα εἶνε.— Τὸ λαμβάνει εἰς τὸ χέρι,
τὸ ἀνοίγει, τὸ φορᾷ, τοῦ λειῶνι; τοῦ πιπέρι;
— Ἐν στριδοῦσεφλο νὰ λάβῃς σὲ ἀνήκει, φίλε, τώρα,
καὶ σὺ τ' ἄλλο· νὰ δικάσω οὕτω λέγ' αὐτὴν τὴν ὥρα.
ὦ τί εὐοπιμον ὁ στρίδι! ὦ τί γαλακτώδης ὕλη!
Μὲ τὰς τρέλαις σας χορταίνω· ἔχετε ὑγείαν, φίλοι.

Λύσις τοῦ Γ'. ἀνίγματος Ἄμην—Νῆμα.

ΑΙΝΙΓΜΑ Δ'.

Εἶμαι ἄψυχον, πλὴν τρέχω, ἐκτελοῦν παραγγελίαν.
Ὅμοιάω εἰς τὸ βάμφος, τὴν οὐραν καὶ εἰς τὴν πτῆσιν
τὰ πετηὰ, ἂν καὶ μοῦ λείπουν τὰ πετεὰ, πλὴν τρέχω λίαν,
καὶ ὑπὲρ τὴν χελιδόνα κ' αἰμοβόρον ἔχω φύσιν.
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς, τότε πάλιν μὲ εὕρῃσεις
ἤσυχον, ἐξαπλωμένον καὶ μὲ χόρτα καλυμμένον,
καὶ ζωὰς μυρίας θσας εἰς τὰ σπλάγγνα μ' ἀνευρίσκεις,
ἄς τινὰς ὑπερπλουσίως μ' ἔχ' ἢ φύσις προικισμένον.

A. P.